

войници и, понеже византийският императоръ не искалъ да му плаща годишния данѣкъ, който имъ плащалъ по рано, той изпратилъ (въ 568 г.) 10,000 души отъ тѣхъ да опустошатъ Далмация, чрѣзъ което заставилъ Византия да му плаща искания данѣкъ. Въобще българитѣ вземали участие въ всички походи на аваритѣ, както при двѣтѣ обсади на Цариградъ (въ 612 и 626 г.), така и при втората обсада на Солунъ, когато аварскиятъ хаганъ отишълъ на помощъ на славянитѣ (въ 609 г.). При това българитѣ се чувствували до толкова силни въ аварската държава, че, слѣдъ смъртта на хагана, въ 630 г., възползувани отъ вжтрѣшнитѣ размирици между аваритѣ, тѣ изявили претенции да бжде поставенъ на прѣстола тѣхниятъ прѣдводителъ. Тогава се започнала люта борба между авари и българи, която се свършила за въ полза на аваритѣ: една частъ отъ българитѣ се подчинила отново, друга се завърнала въ отечеството си къмъ Азовското море, а само 3000 души прибѣгнали съ женитѣ и дѣцата си въ земята на краля Дагоберта, но тамъ, ако и да били приети и оставени на зимуване, били слѣдъ това вѣроломно нападнати и безчовѣчно изтрѣбени, та само около 700 сѣмейства се спасили подъ началството на Алциока и се заселили по-послѣ въ Италия, дѣто слѣдъ 1½ вѣкъ говорѣли вече по италиянски, но знаели още български.

Аварската властъ надъ българитѣ била унищожена отъ уногундуритѣ, които се дѣлѣли на 5 орди и живѣли въ планинската верига, която образува вододѣла на Черно и Каспийско море, дѣто сега живѣятъ Балкаритѣ, единъ видъ планински татари. Тѣ пасели стадата си по равнищата между Каспийско и Черно море, а лѣтно врѣме, когато изсъхнѣла трѣвата въ степитѣ, прибирали се въ планинскитѣ мѣста, при изворитѣ на рѣкитѣ. Уногундуритѣ се издигнали въ врѣмето на Курта, който живѣлъ по-рано като заложникъ въ Цариградъ, дѣто, споредъ нѣкои свѣдѣния, приелъ даже християнството. Слѣдъ неполучливата обсада на Цариградъ (въ 626 г.), когато аварската сила взела да отпада, Куртъ, подбутнатъ, а може би и подпомогнатъ отъ императора Ираклия, земитѣ на когото били гроз-